

בש"פ 1247/17 - פלוני נ' מדינת ישראל

בש"פ 1247/17 - פלוני נ' מדינת ישראל עליון

בש"פ 1247/17

פלוני

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[07.02.2017]

כבוד השופט נ' הנדל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעמ"ת 2996-02-17 על ידי כבוד השופט מ' ברנט

בשם המבקש - עו"ד זהר ברזילי

החלטה

מונחת בפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי (עמ"ת 2996-02-17, כב' השופט מ' ברנט) לפיה נקבע כי המבקש יישאר במעצר בית עד לתום ההליכים. החלטה זו התקבלה במסגרת ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (מ"ת 119902-02-17, כב' השופט אייל כהן), במסגרתה שוחרר המבקש ממעצר הבית בו שהה, בערבויות כספיות.

נגד המבקש הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים. השתלשלות האירועים היא כדלקמן: המבקש נחקר במשטרה במסגרת תיק אחר שעניינו עבירות אלימות במשפחה. תגובתו של המבקש לחקירה ומעשיו כנגד חוקר המשטרה (להלן: המתלונן), מהווים את היסודות העובדתיים של כתב האישום בתיק דנן. על פי הנטען באישום הראשון בכתב האישום, המבקש שלח 47 הודעות קוליות וכן הודעות טקסט רבות למתלונן בהן איומים קשים וחמורים. בכך הואשם המבקש בעבירת איומים ובעבירת הטרדה באמצעות מתקן בזק. זהו האישום הראשון. בהמשך לכך, הוגשה תלונה במשטרה, והמבקש נעצר במעצר בית. לפי עובדות האישום השני בכתב האישום, המבקש הפר את צו מעצר הבית שהואשם כנגדו, הן בכך שהמשיך ליצור קשר עם המתלונן ולהטרידו, והן בכך שהוא יצא ממקום מעצר הבית, בבית אביו, לביתה של מי שהייתה בת זוגו באותה העת. בכך הואשם המבקש בעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק ועבירה של הפרת הוראה חוקית. זהו האישום השני.

עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים. בית משפט השלום דחה את הבקשה, וקבע כי המבקש ישוחרר בערובה ובתנאים מגבילים. על החלטה זו הוגש ערר המדינה לבית המשפט המחוזי אשר קבע: "המשיב קיבל שתי הזדמנויות מבית המשפט, וחרף הדברים שיוחסו לו שוחרר למעצר בית, אלא שהוא בחר להפר, תוך זמן קצר ביותר, הפחות מ-48 שעות את התנאים המגבילים שהושתו עליו, תוך הפגנת זלזול בהחלטות בית המשפט". משכך, קיבל בית המשפט המחוזי את הערר והורה על מעצר בית מלא של המבקש. על החלטה זו מוגשת בקשת רשות ערר שבפניי.

כפי שציין בית המשפט המחוזי, המבקש אינו מכחיש את הדברים. הפרת תנאים שנקבעו בצו מעצר מלמדת כי התנאים לא השיגו את מטרת המעצר, והיא עשויה להוות עילה למעצר בתנאים קפדניים יותר. במקרה זה, אין מדובר על הפרה שאינה ממשית, אלא על הפרה שכללה איומים על המתלונן ויציאה ממקום מעצר הבית שנקבע והגעה לביתה של בת הזוג. לכך נוסף, כי גם כאשר האחרונה דרשה מהמבקש כי יעזוב את המקום, הוא לא נענה לדבריה ורק כאשר אביו ואחיו הגיעו למקום, הם הצליחו להשיבו למקום המעצר בבית האב. בנסיבות אלה, ולנוכח חומרת המעשים כלפי איש מרות, איני מוצא מקום להיעתר לבקשה. בכך אין לקבל את טענת הסניגור כי זהותו של המאויים היא שיקול לקולא. נהפוך הוא, יש בנסיבות ללמד על אובדן שליטה ומסוכנות לכאורה. הסניגור טוען שלא התקיים דיון בפני בית משפט השלום בנושא ראיות לכאורה. ברם, מהחלטת בית המשפט המחוזי עולה שהמבקש מודה בהפרות. כך עולה גם מדברי הסניגור עצמו על-פי פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי (עמוד 2, שורה 14 לפרוטוקול). בכל מקרה, זכויות המבקש לפנות לבית משפט השלום ולבקש דיון מסודר בעניין הראיות לכאורה שמורות לו.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"א בשבט התשע"ז (7.2.2017).

ש ו פ ט